

Overweging op Apok. 11,19a;12m1-6a, 10ab. en Lucas 1, 39-56

Op dit feest van Maria's tenhemelopneming wil ik blij en dankbaar, als vrouw, moeder en oma, samen met jullie opkijken naar ons aller moeder: Maria.

Mag ik u vragen wie van u hier aanwezig is vernoemd naar Maria of heeft bij de geboorte als doopnaam Maria meegekregen van uw ouders? Maria is ook nog eens een genderneutrale doopnaam zowel jongens al meisjes kregen/krijgen hem mee als doopnaam.

Maar we beginnen met die vuurrode draak met zeven koppen en tien horens en op elke kop een kroon. Een monster dat met zijn staart een derde van de sterren aan de hemel meesleept en ze op aarde smijt. Wellicht vraagt u zich af waar Johannes, de schrijver van het boek Openbaring, die fantasie vandaan haalt. Maar het is helemaal geen fantasie. Integendeel, het is keiharde werkelijkheid.

Want die draak staat symbool voor het monster dat door de eeuwen heen, tot op de dag van vandaag, de mens heeft geteisterd. Het monster van moord en doodslag, van honger en onderdrukking, van oorlog en geweld. Miljoenen mensen zijn door die monsters een gruwelijke dood gestorven. En de monsters leven vandaag gewoon verder. Ze houden dictaturen in stand, zaaien wereldwijd dood, armoede en ellende. Nee, ook wij worden niet gespaard; we kunnen ook door zoveel monsters getroffen worden. De draak heeft veel meer dan zeven koppen.

Het klinkt allemaal maar triest op de feestdag die we vandaag vieren. Maar gelukkig is er ook het evangelie.

Het is niet heel moeilijk het tafereeltje voor te stellen van de uitbundige begroeting van Maria en Elisabeth. Beiden in 'blijde' verwachting.

Dat Maria en in feite ook Elisabeth hun vreugde uitzingen in het Magnificat, is dan ook niet zo verwonderlijk. Elisabeth had al jarenlang uitgekeken naar de komst van een kind en waarschijnlijk had ze zich er al bij neergelegd bij het feit dat ze kinderloos zou blijven.

En Maria? Een gewoon jong, joods meisje, die op de aan haar gestelde, zo bijzondere vraag - door de engel - haar ja-woord geeft en moeder wordt van de lang verwachte Messias.

Al eeuwen keken de Joden uit naar de komst van de Messias. Maar dat hij zou geboren worden zoals elk ander kind, en dan nog uit een jong meisje, zonder aanzien of rijkdom, zo stelden de Joden het zich niet voor, en Maria ook niet.

Maria en Elisabeth, twee vrouwen die zich wel heel begenadigd voelen door God. Later in de evangeliën horen we van beide vrouwen niet veel meer. Van Elisabeth al helemaal niets meer. En de bijbel is karig met gegevens over Maria, toch zullen ze beiden in het leven van hun zonen een belangrijke rol gespeeld hebben.

De bijzonderste onderscheiding voor Maria is dat zij 'de moeder van Jezus' is en dat zij meegewerkt heeft aan Gods plan met de mensen. Ze wordt enkele keren in de bijbel aangeduid als moeder. Maar het moederschap kent niet alleen maar rozengeur en maneschijn. Op het moment van het bezoek aan haar nicht - waar zij de vreugde van de komende Messias uitdraagt bij Elisabeth en er God dankt - was ze in feite een ongehuwde moeder. Dat was in die tijd nogal wat. Pas nadat ze van Elisabeth terugkwam in Nazareth, nam haar verloofde Jozef haar bij zich in huis. We volgen haar samen met Jozef op weg naar Bethlehem bij de geboorte van Jezus. En op hun vlucht naar Egypte met een pasgeboren kind, dat zal niet eenvoudig zijn geweest. Wij gaan met hen mee naar de tempel in Jeruzalem, waar Maria en Jozef telkens verrast zijn over wat met Jezus gebeurt. En waar Hij - 12 jaar oud - drie dagen vermist was, die dagen moeten jaren voor hen hebben geleken.

Maria is een contemplatieve vrouw, die veel in haar hart bewaart, zoals zoveel moeders dit ook doen.

En later, als ze haar zoon veroordeeld ziet, zijn lichaam kapot gezeseld en genageld op het kruis ziet sterven. Gods zoon, jawel, maar ook haar kind. Zoveel pijn, zoveel verdriet.

En toch is Maria er op zulke momenten telkens weer. Haar leven is met dat van haar zoon verbonden vanaf het allereerste begin tot het laatste moment; bij zijn eerste lachje, bij zijn eerste stapjes, later bij het feestvieren op de bruiloft in Kanaän, maar ook onder het kruis. In goede en kwade dagen, in vreugde en verdriet, en dat alles zonder veel tamtam.

Moederschap - als het je gegeven is - is een levenslang engagement aangaan van zorgen voor, van loslaten en er toch telkens weer zijn. Zo was het ook voor Maria.

Kiezen voor moederschap is ja zeggen tegen het leven, en dat is altijd een sprong in het onbekende, met licht- en schaduwkanten. En de schaduwzijde van de liefde is nu eenmaal verdriet. Het ene kan niet zonder het andere. Moederschap brengt naast vreugde ook pijn en verdriet met zich mee. Maar dat betekent niet dat het niet de moeite waard is.

Maria heeft altijd een grote plaats ingenomen bij de gelovigen. De oudste kerken ter wereld zijn aan haar toegewijd. Tot op de dag van vandaag

spreekt zij mensen aan. Sterker nog: voor velen is Maria soms nog de enige reden om een band te hebben met de kerk. Ze steken een lichtje aan bij haar beeltenis, in een kerk, een kapelletje langs de weg of een stil hoekje thuis. Zij weten Maria altijd dichtbij. Haar oor is gewillig, haar hart groot. Dat geeft mensen troost en steun.

Maria is door haar tenhemelopneming zelf deel uit gaan maken van de hemel, maar ze is ons mensen zo nabij, dat zij degene is die voor ons de hemel naar de aarde brengt en ons laat ervaren hoe groot Gods liefde is.

Lees ik nu een gebed van Toon Hermans voor en bidden wij daarna dan samen het Wees gegroet.

Als ik naar Uw beeltenis kijk, gaat er een warmte van uit, alsof U zeggen wilt : 'Zeg maar wat je op je hart hebt, en ik zal je bijstaan'.

Men noemt U niet voor niets, de Moeder van Altijddurende Bijstand. Sta ons bij, Maria, dag in dag uit, altijd en overal, laat ons niet alleen. Amen

Wees gegroet Maria.....